

Sygn. akt I C 1969/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR M. Bakula - Steinborn

Protokolant I. Pniewska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej we W. na rzecz pozwanego A. M. kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1969/16

UZASADNIENIE

Pozwem nadanym na poczcie w dniu 17 marca 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. M. kwoty łącznie 20.523,02, na którą składają się kwoty: 13.361,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, oraz 7.161,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 10 marca 2008 r. pozwany zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu gotówkowego numer (...) na kwotę 32.855,78 zł. Pozwany nie spłacał zobowiązania, wobec tego na dzień 12 lipca 2012 r. dług pozwanego wynosił 30.523,02 zł. Następcą prawnym (...) Bank S.A. jest Bank (...) S.A. w związku z połączeniem obu tych podmiotów. Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z opisanej wyżej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy sprzedaży wierzytelności z dnia 12 lipca 2012 r. W dniu 8 sierpnia 2012 r. powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwał go do zapłaty, lecz bez efektu. Na podstawie zawartej umowy kredytu gotówkowego oraz umowy sprzedaży wierzytelności zawartej przez powoda z poprzednim wierzycielem powód kontynuował naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału. Nadto powód nalicza też odsetki od dnia 12 lipca 2012 r. od zadłużenia kapitałowego, gdyż jeszcze przed datą nabycia tej wierzytelności przez powoda wierzytelność wobec pozwanego była już wymagalna w całości.

Nakazem zapłaty z dnia 8 czerwca 2016 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany A. M. skutecznie złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty. W sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda oraz zarzut przedawnienia roszczenia, a nadto zakwestionował roszczenie co do wysokości. Pozwany podał, iż analiza dołączonej do akt sprawy umowy cesji wskazuje, iż cesja była umową warunkową, tj. została zawarta pod warunkiem zawieszającym zapłaty ceny, a powód nie dołączył dowodu zapłaty ceny. Nadto z pozwu nie wynika, jakie należności składają się na roszczenie powoda, tj. w jakiej części jest to należność główna, w jakiej odsetki oraz za jaki okres. Z dokumentów nie wynika też, jakich wpłat na poczet ww. wierzytelności dokonał pozwany i jak zostały one zaliczone, a dalsze dowody złożone przez powoda w tym zakresie uznać należy za spóźnione. Pozwany wskazał też, iż termin przedawnienia roszczenia jako związanego z prowadzoną przez Bank, jak i przez powoda działalnością gospodarczą wynosi 3 lata, a zatem roszczenie dochodzone pozwem jest przedawnione tak co do kwoty głównej, jak i co do odsetek. Roszczenie było już wymagalne na dzień 12 lipca 2015 r., a zatem przedawniło się najpóźniej 12 lipca 2015 r., a pozew został wniesiony dnia 17 marca 2016 r., zatem już o upływie terminu przedawnienia. Pozwany zaprzeczył też, aby otrzymał wezwanie do zapłaty dołączone do pozwu.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód, ustosunkowując się do jego treści, podniósł, iż zarzuty pozwanego są bezzasadne. Powód dołączył potwierdzenie przelewu ceny sprzedaży wierzytelności zgodnie z umową przelewu. Nadto roszczenie nie przedawniło się, gdyż powód w dniu 19 lipca 2014 r. zawiadził pozwanego do próby ugodowej. Posiedzenie w tej sprawie odbyło się w dniu 23 października 2014 r. i nie doprowadziło do zawarcia ugody. Skierowanie ww. wniosku do Sądu przerwało bieg przedawnienia. Powód wskazał, iż na roszczenie dochodzone pozwem składa się kwota główna w wysokości 13.361,98 zł odsetki umowne i odsetki umowne za zwłokę we wskazanych przez niego kwotach za poszczególne miesiące, opłaty za monity windykacyjne w kwocie 120 zł i opłaty sądowe i komornicze w kwocie 226,93 zł.

W piśmie z dnia 22 listopada 2016 r. strona pozwana podniosła, iż z akt niniejszej sprawy nie wynika, na jakiej podstawie powód uprawniony był do obciążenia pozwanego opłatami za monity windykacyjne. Naliczenie przedstawione przez powoda jest niewiadomego pochodzenia. Jeśli jednak przyjąć je za wiarygodne, to termin spłaty kapitału oznaczony został na dzień 18 września 2010 r. i w tym dniu pozwany miał zalegać ze spłatą kapitału pożyczki w kwocie 20.829,25 zł. W takim razie trzyletni termin przedawnienia roszczenia należy liczyć od tego dnia i upłynął on w dniu 19 września 2013 r., zatem roszczenie jest przedawnione. Nadto z wyliczenia odsetek przedstawionego w ww. tabeli wynika, że 18 września 2010 r. jest datą najpóźniejszą, od której naliczane są odsetki, które wobec tego również przedawniły się w dniu 19 września 2013 r. Ponieważ w dacie złożenia przez powoda zawiadzenia do próby ugodowej w 2014 r. roszczenie było już przedawnione, nie mogło dojść do przerwania biegu terminu przedawnienia. Nadto każda z rat kredytu, o ile nie został on wypowiedziany, przedawniała się oddzielnie z upływem 3 lat, jak również w tym samym terminie przedawniała się zaległe odsetki od niej.

W piśmie z dnia 5 grudnia 2016 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Nadto wskazał, iż podstawa do obciążenia pozwanego opłatami za monity windykacyjne wynika z § 8 ust. 5 i 6 umowy oraz z tabeli opłat i prowizji, a opłat sądowych z postanowienia z dnia 30 listopada 2010 r. Ponadto pozwany błędnie przyjmuje datę 18 września 2010 r. jako datę wymagalności roszczenia. Zdaniem powoda w przypadku umowy kredytu wierzytelnością jest uprawnienie do żądania od kredytobiorcy zwrotu całego kredytu wraz z należnościami ubocznymi, to terminy, w których dłużnik ma uregulować poszczególne raty kredytowe nigdy nie będą terminami wymagalności. Będą to jedynie terminy płatności, a ich uchybienie powoduje, że dłużnik nienależyście spełnia zobowiązanie i że pozostaje w opóźnieniu. Umowa pożyczki bankowej nie jest wierzytelnością, w której świadczenie pożyczkobiorcy ma charakter okresowy. Umowa kredytu zawarta z powodem przewidywała, że termin ostatecznej spłaty zadłużenia to dzień 11 marca 2013 r. Od tego momentu należało zatem liczyć bieg terminu przedawnienia, który został przerwany w 2014 r. wnioskiem o zawiadzenie do próby ugodowej. Przyjęcie innej daty wymagalności wymagałoby wykazania, że doszło do wypowiedzenia umowy kredytu,

a powód takiego twierdzenia nie formułuje. Jeśli pozwany się na nie powołuje, to winien je udowodnić. Kwestię zasadności odsetek powód pozostawił do uznania Sądu.

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016 r. strona pozwana oświadczyła, że nie zgadza się z twierdzeniem, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie stało się wymagalne 11 marca 2013 r., albowiem przeczy temu złożony przez powoda dokument w postaci odpisu postanowienia z dnia 30 listopada 2010 r. o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdyż w momencie wydawania ww. postanowienia roszczenie musiało być w całości wymagalne. To zaś wyraźnie wskazuje na to, że umowa kredytu wcześniej została wypowiedziana. Ponadto z rozliczenia kredytu przedstawionego przez powoda wynika, że całość kredytu była wymagalna na dzień 18 września 2010 r., co koresponduje w datą ww. postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. M. zawarł w dniu 10 marca 2008 roku z (...) Bank S.A. w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na łączną kwotę 32.855,78 zł Na okres od 11 marca 2008 r. do 11 marca 2013 r.

Dowód: umowa kredytu k. 23-24.

Na podstawie uchwały z dnia 27 października 2009 r. Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Banku (...) S.A. w K. ww. Bank przejął (...) Bank S.A. w G. w oparciu o art. 492 § 2 pkt 1 k.s.h.

Dowód: odpis KRS Banku (...) S.A. z 7 lipca 2014 r. k. 18-22 .

Z uwagi na zaległości w spłacie rat kapitałowo-odsetkowych Bank (...) S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu ze skutkiem na dzień 18 września 2010 r. i w tym terminie całość zaległości stała się wymagalna. Z rozliczenia ww. kredytu wynika, iż na ww. dzień zadłużenie pozwanego wynosiło po rozliczeniu wszystkich wpłat łącznie 30.523,02 zł, z czego kapitał wynosił 23.361,98 zł, odsetki umowne 1.783,78 zł, opłaty windykacyjne 120 zł, opłaty sądowe i komornicze 226,93 zł, odsetki karne 5.030,33 zł. Po tym dniu nie następowały już zdane wpłaty pozwanego.

Dowód: rozliczenie kredytu A. M. k. 56.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie sygn. (...) nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 7 listopada 2010 r. nr (...) wydanemu przez Bank (...) S.A. w K. przeciwko A. M. łącznie maksymalnie do kwoty 65.711,56 zł. Powyższe postanowienie w dniu 31 stycznia 2011 r. zostało opatrzone przez Sąd klauzulą wykonalności.

Dowód: odpis postanowienia z dnia 30 listopada 2010 r. k. 67.

Dnia 12 lipca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna we W. zawarła z Bankiem (...) S.A. Grupa (...) w K. umowę cesji wierzytelności. W § 1 ust. 1 ww. umowy Bank oświadczył, że według stanu na dzień zawarcia umowy przysługują mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, szczegółowo określone w załącznikach nr 1a i 1b, wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych. Nadto w § 4 ust. 2 ww. umowy Bank oświadczył, że w momencie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności są wymagalne. W § 1 ust. 5 ww. umowy strony ustaliły, że przeniesienie wierzytelności oraz ich zabezpieczeń na kupującego następuje pod warunkiem dokonania przez kupującego na rzecz Banku całkowitej zapłaty ceny w terminie określonym w § 3 ust. 1 umowy, tj. do 20 lipca 2012 r. Dnia 20 lipca 2012 r. powód zapłacił Bankowi (...) S.A. ustaloną przez strony cenę w kwocie 9.984.843,38 zł.

Wśród wierzytelności nabytych na podstawie ww. umowy była wierzytelność wobec pozwanego A. M. w kwocie 30.523,02 zł.

(...) S.A. we W. w piśmie z dnia 8 sierpnia 2012 r. wysłał do dłużnika A. M. zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty ww. wierzytelności.

Dowód : umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 9-17, zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty k. 25.

Wnioskiem nadanym na poczcie dnia 23 lipca 2014 r. do Sądu Rejonowego G. – P. w (...) Spółka Akcyjna we W. wniosła o zawiązanie A. M. do próby ugodowej poprzez zapłatę kwoty 32.855,78 zł wraz z kosztami i opłatami, wynikającej z zawarcia umowy kredytu nr (...) z (...) Bank S.A. w G. w dniu 11 marca 2008 r. Posiedzenie w tej sprawie odbyło się w dniu 23 października 2014 r. i nie doszło na nim do zawarcia ugody.

Dowód: akta Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. I Co (...) - wniosek o zawiązanie do próby ugodowej wraz z załącznikami k. 2-26, protokół posiedzenia z dnia 23 października 2014 r. k. 34.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

W szczególności w ustaleniu stanu faktycznego sprawy Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów złożonych oraz załączonych do akt sprawy, w tym na dokumentach dołączonych do akt sprawy tut. Sądu sygn. I Co (...). Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.).

Podkreślić należy, iż dokumenty dołączone do akt nie były przez strony kwestionowane, w związku z tym Sąd oparł się na przy ustalaniu stanu faktycznego praktycznie na wszystkich z nich.

Poza dokumentami strony nie zawnioskowały żadnych innych dowodów, a wobec faktu, że obie strony były reprezentowane w niniejszej sprawie przez profesjonalnych pełnomocników, Sąd nie przeprowadzał żadnych dowodów z urzędu.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że pozwany była stroną umowy kredytu gotówkowego i z tego tytułu zobowiązany był do opłacania rat. Pozwany nie zaprzeczył tym okolicznościom, podnosząc jednak zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz przedawnienia roszczenia.

Zadaniem Sądu w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy powód posiada legitymację czynną do wystąpienia z niniejszym powództwem oraz czy dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji czynnej nie zasługuje na uwzględnienie. W § 1 ust. 5 ww. umowy cesji wierzytelności istotnie strony ustaliły, że przeniesienie wierzytelności oraz ich zabezpieczeń na kupującego następuje pod warunkiem dokonania przez kupującego na rzecz Banku całkowitej zapłaty ceny w terminie określonym w § 3 ust. 1 umowy, tj. do 20 lipca 2012 r. Powód dołączył do akt sprawy potwierdzenie przelewu, z którego wynika, że dnia 20 lipca 2012 r. powód zapłacił Bankowi (...) S.A. ustaloną przez strony w ww. umowie przelewu wierzytelności cenę w kwocie 9.984.843,38 zł. Zatem ww. zarzut okazał się niezasadny.

Jednakże w ocenie Sądu powództwo i tak podlega oddaleniu ze względu na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia.

Rozpatrując podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia Sąd miał na uwadze treść art. 118 k.c., zgodnie z którym, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi natomiast, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia.

W niniejszej sprawie sporna była data wymagalności roszczenia objętego pozwem. Powód twierdził bowiem, iż w przypadku umowy kredytu, która była przedmiotem niniejszego postępowania, wierzytelnością jest uprawnienie do żądania od kredytobiorcy zwrotu całego kredytu wraz z należnościami ubocznymi, a zatem terminy, w których dłużnik ma uregulować poszczególne raty kredytowe nigdy nie będą terminami wymagalności. Będą to jedynie terminy płatności, a ich uchybienie powoduje, że dłużnik nienależycie spełnia zobowiązanie i że pozostaje w opóźnieniu. Umowa pożyczki bankowej nie jest wierzytelnością, w której świadczenie pożyczkobiorcy ma charakter okresowy. Umowa kredytu zawarta z powodem przewidywała, że termin ostatecznej spłaty zadłużenia, to dzień 11 marca 2013 r. Od tego momentu należało zatem liczyć bieg terminu przedawnienia, który został przerwany w 2014 r. wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej.

Takie stanowisko powoda nie może się ostać, gdyż przeczą temu dokumenty złożone w niniejszej sprawie przez samego powoda, a nadto powód w kolejnych pismach sam sobie zaprzecza. Już bowiem w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jeszcze przed datą nabycia tej wierzytelności przez powoda wierzytelność wobec pozwanego była wymagalna w całości. To samo wynika z treści umowy przelewu z dnia 12 lipca 2012 r., gdzie w § 1 ust. 1 ww. umowy Bank oświadczył, że według stanu na dzień zawarcia umowy przysługują mu **niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne**, szczegółowo określone w załącznikach nr 1a i 1b, wynikające z tytułu dokonanych czynności bankowych. Nadto w § 4 ust. 2 ww. umowy Bank oświadczył, że **w momencie zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności są wymagalne**. Dodatkowo powód dołączył do pisma 10 listopada 2016 r. rozliczenie kredytu pozwanego A. M., z którego wynika, że na dzień 18 września (...) całość wierzytelności wynikającej z ww. kredytu była wymagalna (patrz pozycja 30 ww. tabeli). Nieistotne jest przy tym poniższe dodatkowe wyliczenie zadłużenia na dzień 16 września 2011 r., gdyż nie zmienia ono w żaden sposób sytuacji, albowiem nie przeczy ustaleniu, że na dzień 18 września 2010 r. w całości była wymagalna kwota główna oraz naliczone od niej odsetki, a także pozostałe opłaty, co wyraźnie wynika z pozycji 30 tej tabeli. I wreszcie powód dołączył odpis postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 30 listopada w sprawie sygn. XII 1 Co (...) o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 7 listopada 2010 r. nr (...), wydanemu przez Bank (...). S.A. w K. przeciwko A. M. łącznie maksymalnie do kwoty 65.711,56 zł. Niewątpliwie w dacie wydania ww. postanowienia całość kwoty dochodzonej niniejszym pozwem była już wymagalna, gdyż inaczej nie zostałaby nadana powyższa klauzula wykonalności, co wyraźnie wynika z obowiązujących w tamtym czasie przepisów o nadawaniu klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym.

Wszystkie wskazane powyżej okoliczności stoją zatem w wyraźnej sprzeczności z twierdzeniami powoda, jakoby roszczenie dochodzone przez niego pozwem nie było w całości wymagalne na dzień 18 września 2010 r., albowiem faktycznie stało się w tym dniu wymagalne i jedyną czynnością, która mogła do tego doprowadzić, było wypowiedzenie umowy przez Bank i postawienie w stan wymagalności całego zadłużenia. To wyraźnie wynika z przedłożonego przez powoda rozliczenia kredytu pozwanego. O ile bowiem za poprzedzające ww. datę miesiące, tj. od dnia zaciągnięcia kredytu 11 marca 2008 r., były pozwanemu naliczane miesięczne raty i w tym rozliczeniu wykazane są dokonane przez pozwanego w tym okresie wpłaty, o tyle po naliczeniu ostatniej raty w dniu 3 września 2010 r. w kwocie 329,04 zł nagle 18 września 2010 r. jako wymagalna zostaje wskazana cała pozostała do spłaty kwota świadczenia głównego w wysokości 20.829,25 zł. W świetle powyższych ustaleń całkowicie bezpodstawne są zatem twierdzenia

powoda, że kredyt udzielony pozwanemu nie został mu wtedy wypowiedziany i pozwany miał obowiązek dalej spłacać kolejne raty aż do 11 marca 2013 r. Przeczy temu także wykazane w toku niniejszego postępowania przez samego powoda podjęcie przez Bank (...) S.A. w dniu 7 listopada 2010 r. czynności w postaci wydania bankowego tytułu wykonawczego przeciwko pozwanemu, która to czynność koreluje z ww. datą wypowiedzenia umowy pozwanemu, a następnie złożenie do Sądu wniosku o nadanie mu klauzuli wykonalności, co miało miejsce 30 listopada 2010 r., zaś w dalszej kolejności wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego przed komornikiem.

Nadto wskazać należy, iż w niniejszej sprawie pierwotny wierzyciel Bank (...) S.A. złożył skutecznie do Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w 2010 r. wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, które to postępowanie zakończyło się wydaniem w dniu 30 listopada 2010 r. przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie sygn. XII 1 Co (...) postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 7 listopada 2010 r. nr (...) wydanemu przez Bank (...) S.A. w K. przeciwko A. M. łącznie maksymalnie do kwoty 65.711,56 zł.

Jednakże wniosek Banku (...) S.A. o nadanie bankowemu tytułowi wykonawczemu klauzuli wykonalności przerwał bieg przedawnienia wyłącznie w stosunku do tegoż wierzyciela i przerwa ta zakończyła się najpóźniej z datą nadania klauzuli wykonalności ww. postanowieniu, tj. z dniem 31 stycznia 2011 r., gdyż w tej dacie z pewnością było ono już prawomocne, po czym bieg przedawnienia rozpoczął się wtedy na nowo. Nadto powód nie wykazał, w jakim okresie na podstawie ww. postanowienia było prowadzone postępowanie egzekucyjne (prawdopodobnie było ono prowadzone w 2011 r. i 2012 r., co wynika z adnotacji komorników na ww. postanowieniu – adnotacje z 20 lipca 2011 r. i z 15 maja 2012 r.). Powód natomiast nabył wierzytelność będącą przedmiotem niniejszego postępowania od pozwanego Banku (...) S.A. na pewno po zakończeniu postępowania egzekucyjnego, tj. w dniu 12 lipca 2012 roku.

W tym miejscu należy powołać się na stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w uzasadnieniu uchwały z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt: III CZP 29/16 (LEX nr 2067028) który wskazał: „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia, spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, musi w celu dochodzenia roszczenia uzyskać nowy tytuł wykonawczy w postępowaniu sądowym, a więc nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego i wnioskiem o wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, w którym nie ma zastosowania art. 192 § 3 k.p.c.” Sąd Najwyższy dalej wskazał w uchwale, iż „W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym”.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w całej rozciągłości stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku (III CZP 29/16). To zaś oznacza, że powód, który nie jest bankiem, nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia zaistniałą w niniejszej sprawie, spowodowaną kolejno przez: złożenie w 2010 r. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w stosunku do pozwanego, która zakończyła się uprawomocnieniem się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na (...) z dnia 30 listopada 2010 r. najpóźniej w dniu 31 stycznia 2011 r., a następnie przez złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w 2011 i 2012 r. na podstawie ww. (...) opatrzonego klauzulą wykonalności, która zakończyła się z zakończeniem postępowania egzekucyjnego najpóźniej 16 maja 2012 r. Wynika to z faktu, że ponieważ powodowi nie przysługuje uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, gdyż takie uprawnienie i wynikające z tego przywileje ma wyłącznie bank, to też powód jako następcą prawnym banku z tych przywilejów nie może skorzystać.

Należy też wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, sygn. akt: II CSK 196/14, który wskazał, iż (...) Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdalna do przerywania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczyna bieg na nowo (art. 124 k.c.), jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci

przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym, jednak o tyle, o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności."

Taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie. Postępowanie egzekucyjne wywołane wnioskiem pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A zakończyło się najpóźniej 16 maja 2012 r. i Bank nie złożył ponownie wniosku o wszczęcie egzekucji, natomiast dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności w dniu 12 lipca 2012 roku na rzecz powoda.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego, wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego, związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych, ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy, wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i postępowania egzekucyjnego na jego podstawie jako czynności wierzyciela – banku, prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia, dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt: III CZP 29/16 (LEX nr 2067028).

Powyższe oznacza w niniejszej sprawie z punktu widzenia powoda (...) Spółki Akcyjnej we W., że skoro wierzytelność wobec pozwanego stała się w całości wymagalna na skutek wypowiedzenia z dniem 18 września 2010 r., a powód wniósł pozew przeciwko pozwanemu jako jej nabywca w dniu 17 marca 2016 r., to uczynił to po upływie 3 – letniego terminu przedawnienia wynikającego w fakcie, iż przedmiotowa wierzytelność jest związana z prowadzeniem działalności gospodarczej zarówno przez pierwotnego wierzyciela, jak i powoda. Zatem także z powodu podniesionego zarzutu przedawnienia powództwo jest niezasadne w całości, tak co do kwoty głównej, jak i odsetek oraz pozostałych należności, albowiem powód nie może skorzystać z przerwy przedawnienia, wywołanej czynnościami swego poprzednika prawnego – banku, dokonanymi na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

Z tych samych przyczyn nie doszło do przerwy biegu terminu przedawnienia w wyniku złożenia do Sądu wniosku o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej, albowiem wniosek ten w sprawie sygn. I Co (...) został skutecznie wniesiony do Sądu w dniu 23 lipca 2014 r., czyli już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia, który biegł od dnia 18 września 2010 r. Termin przedawnienia po jego upływie już nie może bowiem zostać przerwany.

Biorąc, zatem powyższe pod uwagę, na mocy art. 720 k.c. a contrario w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 118 k.c. Sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd obciążył powoda jako stronę przegrywającą niniejszy proces w całości kosztami procesu, o czym orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

Z tych też względów również Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł, tj. w stawce minimalnej mając na uwadze wartość przedmiotu sporu powyżej 10.000 zł na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd uznał, iż brak podstaw do zasądzenia wyższych stawek ze względu na fakt, iż niniejsza sprawa nie była skomplikowana, a nakład pracy pełnomocnika nie był duży.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)